

Πολυδιαβασμένος, δημοφιλής, ιδιαίτερα στην γειτονική Ιταλία, ο Andrea Camillieri, που ξεκίνησε τη συγγραφική του πορεία σχεδόν γέρων, έρχεται για ακόμα μια φορά στο επίκεντρο τούτου του ιστότοπου.

Χαρισμένη από το ίδιο αγαπημένο πρόσωπο, όπως και το στοιχείο της πρώ της γνωριμίας, «Το σχήμα του νερού», η «πασιόν Εύα», δεν περιστρέφεται γύρω από τα πιο γνωστά μονοπάτια του συγγραφέα.

Έρχεται να μας γνωρίσει έναν κόσμο που συνήθως φέρνει τους ανθρώπους σε σύγκρουση. Ιδεολογική και κοινωνική, αισθητική και ότι άλλο. Είναι ο κόσμος του μπουρδέλου. Η πανσιόν Εύα, είναι αυτό ακριβώς. Ένα μπουρδέλο. Ούτε «σπίτι», ούτε «οίκος ανοχής», ούτε οτιδήποτε άλλο. Μπουρδέλο. Και οι εργαζόμενες εκεί δεν είναι ούτε κορίτσια, ούτε κάτι άλλο. Είναι πουτάνες.

Ο χρόνος που ξετυλίγει, ο συγγραφέας την ιστορία του είναι στη φασιστική νότια Ιταλία του δεύτερου Μεγάλου Πολέμου του 20ου αιώνα, λίγο πριν και λίγο μετά την συμμαχική προέλαση.

Οι κεντρικοί του ήρωες είναι τρεις έφηβοι που πάνω στο ορμονικό τους φούντωμα, έχουν να παλέψουν με δεισιδαιμονίες, συντηρητικότητες, με τον φονικό πόλεμο, τις στερήσεις και το τέρας του φασισμού.

Ο Camillieri λοιπόν, στήνει την πλοκή του, κυρίως μέσα στους χώρους της πανσιόν, ή έστω

με τους ήρωες που έχουν σχέση με αυτήν. Μας μεταφέρει με χαρισματικές λεπτομέρειες τον τρόπο λειτουργίας της, τον ρόλο της προϊσταμένης, την μορφή του ιδιοκτήτη, τις φυσιογνωμίες των πελατών, την κοινωνική θέση τους κι όλα αυτά μέσα στο χωνευτήρι της πιο ανελέητης πολεμικής αναμέτρησης που γνώρισε η ανθρωπότητα.

Το ύφος του είναι ανάλαφρο, συχνά χιουμοριστικό, ασφαλώς περίτεχνο με την τάση να εξιδανικεύει τα πράγματα. Εξήντα χρόνια νωρίτερα σε μια άλλη μαυρόασπρη κινούμενη απόπειρα το είχε επιχειρήσει ο J. Dassen, ο αγαπημένος «Τζούλης» της Μελίνας, με το «ποτέ την Κυριακή».

Ο μύθος της ευτυχισμένης πουτάνας, τουλάχιστον στις μέρες μας, όλα δείχνουν ότι παραμένει μύθος, τουλάχιστον στην συντριπτική πλειοψηφεία των περιπτώσεων που αντιλαμβανόμαστε.

Μολοντούτο, το μυθιστόρημα του Camillieri δεν είναι ανέφελο, ούτε αφελές, ούτε ουτοπικό. Είναι αισιόδοξο. Έχει περισσότερη ερωτικότητα και λιγότερη ιδιοτέλεια, έχει κομμάτι λατίνικης μαλαγανιάς, έχει μια μυσταγωγία του Νότου, έχει και μια κάπως κρυμμένη μελαγχολία. Έχει ανθρωπιά.

Είναι ευχάριστο, είναι καλοκαιρινό, καθώς κορυφώνεται το καλοκαίρι της συμμαχικής απόβασης, μα προσεγγίζει τα πράγματα με μια αέρινη πνοή. Δεν βάζει το άσχημο, το κακόγουστο, να κυριεύει τον αναγνώστη, αλλά δεν το κρύβει κιόλας.

Ακουμπά με μια γλυκιά λεπτότητα το θέμα της εφηβείας, των πρώτων ερωτικών σκιρτημάτων και των πρώτων σαρκικών απολαύσεων.

Αφήνει το βαρύ πέπλο του φασισμού να αιωρείται σαν μια συνεχή υποβόσκουσα απειλή, σαν μια καταιγίδα που έρχεται αλλά ποτέ δεν ξεσπά.

Κάνει και τις διακριτικές νύξεις του για τους Κομμουνιστές, τον αγώνα που διεξάγουν, το συνωμοτικό τρόπο που ζουν, κυκλοφορούν, επικοινωνούν, αλλά και την παροιμιώδη εγκράτεια που χαρακτήριζε πολλούς από αυτούς, εκείνη την εποχή.

Όλο αυτό το κουβάρι, ξετυλίγεται σε ένα πολεμικό σκηνικό. Ο Θάνατος παραμονεύει, οι βομβαρδισμοί ενσκήπτουν επί δικαίων και αδίκων, αλλά στον αναγνώστη μεταφέρεται πέρα από μια διάθεση αισιοδοξίας και ένα κλίμα δικαιοσύνης μα και πιστότητας.

Οι καλοί θα επιβιώσουν, η φιλία είναι ένα σπουδαίο μέγεθος που δεν υποκύπτει στο συμφέρον, στη βία, στον όλεθρο, στην καταπίεση και ο έρωτας θριαμβεύει. Ακόμα και ο αγοραίος, ο απότοκος συναλλαγής, έχει κάτι ανθρώπινο, κάτι ουσιαστικό.

Μακάρι να ήταν έτσι.